

yderst sjældent blive Tale om Erhvervelse af Ejendomsret over fremmed Grund, men i Reglen kun om Servitutter af forholdsvis ringe Betydning. Man har dernæst gennem en Række særlige Forskrifter søgt opnaaet den størst mulige Sikkerhed for, at Tvangserhvervelse af Rettigheder over fremmed Ejendom kun vil finde Sted, hvor Forholdene fuldtud begrunde dem. Den indgaaende Undersøgelse af Sagen foreslaas foretagen af Elektricitetskommissionen, men saaledes at der gives bestemte Regler for den Fremgangsmaade, som af Kommissionen skal anvendes for at sikre alle interesserede Adgang til at fremsætte og begrunde deres Indsigelser imod hele Anlægget eller Enkeltheder ved dette. I første Række skal derfor direkte Tilsigelse udgaa til de Grundejere, over hvis Ejendom Rettigheder ønskes erhvervede; men dernæst ere, selv om Rettigheder over offentlig Ejendom ikke ønskes erhvervede, de Kommuner (Amts-, By- og Sognekommuner), som hører af Anlægget, interesserede i at faa Lejlighed til at ytre sig om Sagen; det foreslaas derfor, at der ogsaa skal gives Bestyrelserne for disse Kommuner direkte Underretning om Sagen. Endelig ville ogsaa andre, uden at det i alle Tilfælde vil være muligt forud at konstatere hvem, kunne have Interesser at varetage overfor det paatænkte Anlæg; i dette Øjemed foreslaas det ved offentlige Bekendtgørelser at bringe Sagen til almindelig Kundskab.

Naar Kommissionens Undersøgelse paa Grundlag af det fremkomne Andragende, mulige Indsigelser og de yderligere Oplysninger, som den selv maatte have fundet Anledning til at indhente, er afsluttet, afgiver den sin Betænkning til Ministeriet for offentlige Arbejder, der afgør, hvor vidt og i hvilket Omfang Tvangserhvervelse af Rettigheder over fremmed Ejendom kan finde Sted.

Medens der i øvrigt — i Lighed med, hvad der er Tilfældet efter Loven om Telegrafer og Telefoner af 11te Maj 1897, Kap. 2 — er aabnet samme Adgang til Tvangserhvervelse af Rettigheder over offentlig som over privat Ejendom, har man anset det for rigtigst udtrykkelig at begrænse Adgangen til at erhverve Rettigheder over offentlige Gader og Veje i 2 Retninger, nemlig dels saaledes, at saadanne Rettigheder under ingen Omstændigheder kunne erhverves for et længere Tidsrum end 40 Aar, og dels saaledes, at en Kommune altid skal kunne frigøre sig for at faa sine Gader og Veje benyttede til private Anlæg ved at stille Garanti for, at den selv vil realisere de ved Anlægget tilsigtede almennyttige Formaal.

I §§ 10—13 gives Regler om Fastsættelsen af den Erstatning, der skal ydes for de i Medfør af § 9 erhvervede Rettigheder over fremmed Ejendom. I mange Tilfælde vil det, naar det først er fastslaaet, at de til et Stærkstrømsanlæg hørende Ledninger skulle føres hen over en Ejendom, ikke være vanskeligt at opnaa en forligsmæssig Ordning af Erstatningsspørgsmaalet. Det er derfor i Lighed med, hvad der gælder ved Ekspropriationer til Jærnbaner, foreskrevet i § 10, at Elektricitetskommissionen paa et i dette Øjemed indkaldt Møde skal mægle Forlig mellem Parterne. Opnaas Forlig ikke maa Erstatningen fastsættes ved Taksation; da der ved denne udelukkende vil være Spørgsmaal om Fastsættelsen af selve Erstatningen, medens alle tekniske Spørgsmaal ere afgjorte forinden enten direkte ved Ministeriets Resolution efter § 9, sidste Stk., eller ved Kommissionens nærmere Bestemmelse paa det nys omhandlede Forligsmøde, jfr. § 10, 2det Stk., anses det ikke for nødvendigt at danne en særlig Taksationskommission, men Taksationen vil formentlig ligesom ved Telegraf- og Telefonanlæg kunne foretages af dertil af Retten udmeldte Mænd.

ad § 16.

Medens de i nærværende Lovforslags 2 første Kapitler optagne Bestemmelser bør være anvendelige paa alle elektriske Stærkstrømsanlæg, derunder ogsaa Jærnbaner